

ДЕТЕ

Бѣлото глухарче по небето
вѣтъра понесе като снѣгъ —
пакоснитѣ устни на детето
любопитно духнаха го пакъ.

Кротка вечерьта надъ него пада,
и така очудено е то —
ангелчета въ тихата ливада
въ люлки го люлѣятъ отъ злато.

И отъ странна приказка обзето,
чува: шепне старата гора,
а до него, слѣзла отъ небето —
неговата мѣничка сестра.

Като никога сега говори:
— Ти си днеска много уморенъ;
колко пеперуди има горе
ахъ, да знаешъ — би дошълъ съ менъ.

Гледа то, и сънь ли е — не знае:
въ снѣжни дрехи то самó блѣсти,
съ малката сестричка си играе,
и въвъ люлки слънчеви лети.

То сега е хубавъ сънь заспало,
бледенъ цвѣтъ челото му покри,
а звезда — вечерница огряла
пѣтя къмъ небето му откри.